

У ПРІРВІ РЕАЛЬНОСТЕЙ

Безпала
Анна

АНТИТИВІР2020

У ПРІРВІ РЕАЛЬНОСТЕЙ ПЕРШ НІЖ УСЕ ЗАКРУТИЛОСЬ

Безпала Анна

28.02.2020

— А де ти поклав ті штани? Агов? – Катя хаотично перебирала акуратні купки одєжі на зібганому простирадлі у квіточки. Купки одєжі розлітались, як листя при сильному вітрі, змішуючись і перемішуючись.

— Та там! – почувся легкий тенор з ванної.

— Де? – Здається кімнату обшукала поліція або пограбували бандити.

— Та в сумці, дорогенька.

— І не можна було зразу сказати? – Спересердя дівчина вдарила пружний матрац і взялася до відкритої дорогої «Карлтон» на підлозі. – То все там, і там, і там, і там!

— Ну заспокойся... – Зеленоокий брюнет виглянув з ванни й повільно наблизився до Каті. – Давай я сам. – Животик уже почав випирати, поволі натякаючи на термін, що поволі збільшувався. Катя тихо ніжно погладила кремовий светр.

— Нічого, все добре. Я сама. – Дівчина встала. Вже не зовсім акуратні купки одєжі почали переміщатися до валізи.

– Думаєш Остапчик буде сумувати? – спитав чоловік, обережно докладаючи щітки й мило до «Карлтона».

— Думаю, точно буде питати чи привезеш ти йому машинку, як Франческо Вертуті. У нього у садочку такої ні у кого ще нема. – усміхнулась Катя. – Здається все. – вона видихнула.

— Здається все. – повторив брюнет, погладжуючи гладеньке підборіддя. Поправивши сорочку перед дзеркалом, він одним рухом закрив валізу.

Один за одним, невпевнені, що треба тут казати, вони підійшли затишним коридорчиком до дверей. Чоловік прочинив двері й обернувся досередини.

— Я попросив Колю, щоб він замовив завтра мамі таксі. Напишеш, коли приїде?

— Ну що ти з мене інваліда якогось робиш? Я й сама замовити могла. – Щічки вкрились легеньким рум'янцем.

— Та треба тобі воно? – він легенько посміхнувся. – Напишеш?

— Звісно напишу. – Вона легенько крутнула головою.

— Знаю, що ти її не любиш, але Катрусю, я не можу просто тебе саму лишити дома.

— Так, так, я розумію. – Катя енергійно закивала. – Тільки, Андрію. – Вона спинилась. – Ти теж пиши. Мені важливо.

— Напишу, як тільки буду в аеропорту. – Катя відкрила рота. – І коли прилечу теж.

І коли в готелі буду. – Додав Андрій, запобігаючи наступним питанням.

— Добре.

— Бережи себе.

Він швидко нахилися уперед і на кільки миттєвостей вуста пари зімкнулись. Катя заплющила очі.

— Ну все. Пора. – чоловік повільно-вбачливо висунувся у коридор. – Цьомчик-гномчик!

— Сміх розлетівся коридором.

— Цьомчик-гномчик. – Літера за літерою, слова витягнулися з її вуст. Катя заплющила очі, масуючи скроні.

Коли вона розплющила їх, Андрія вже не було. Дівчина зачинила двері. Невже знову ця стара мегера?

СПОКІЙНІ ДНІ 29.02.2020

Катя ходила кімнатою взад-вперед, радіючи, що Остапко вже заснув і не зміг побачити... Ні. Треба викинути це з голови. Вона розблокувала телефон. 21:00.

Привіт! Як Італія? пальці легко набрали текст.

Привіт, дорогенька! Поки що мені подобається, красиво. Правда я не дуже виходив з офісу. Може потім більше розкажу) А як ти там? Як Остапчик?

У мене все добре, Остапчик тобі передавав привіт. Зараз спить.

) Скажи йому, що я теж передаю привіт) А що там у вас з мамою? Не сварились?

Та ні.

Точно? Катрусю, я ж тебе наскрізь бачу, навіть через екран.

Трохи... Вона вважає, що Остапчика не треба було у садочок віддавати. Каже, що у вас у селі усі нормальні мами самі за дітьми дивляться, ще й хату встигають прибирати!

Заспокойся. Головне не хвилюйся, ти ж знаєш. Я з нею поговорю.

Поговори, будь ласка. Я так не можу! І постійно їй все не так! Не так мию, готую, працюю! Все не так!

Катрусенько, зроби вдих-видих, вдих-видих, як вчив лікар. Я обов'язково їй напишу.

Дякую... До речі. Сьогодні я читала статтю про якийсь новий вірус. Немов у Китаї через нього місто закрили. Вухань. І в інших країнах він теж поширюється, навіть у Європі. Ти щось знаєш про це? Бо виглядає, як фейк.

Та є таке, дорогенька, але воно несерйозно. У Італії он майже немає випадків, в Україні взагалі жодного. То там у Китаї якась зараза і думаю там вона і буде.

Ну ти бережи себе все одно. У вас же нема прямих зв'язків з китайцями, правда ж?

Ні, нема. Кажу ж тобі, не хвилюйся. Це все локально і незабаром пройде. Краще думай про дитинку. А я скоро тобі надішлю фото Італії)

Добре, буду чекати. Люблю тебе.

А я – тебе. Ну все, на добраніч) Цьомчик-гномчик)

Цьомчик-гномчик.

Катя вимкнула телефон, немов якийсь обережний ляльковик повільно потягнув за ниточку. Поклала телефон на різьблену тумбочку біля ліжка. Здається легше.

НАДЗВИЧАЙНИЙ СТАН 31.02.2020

— Мамо, все точно добре?

— Все гарно синку. Дивись он, які гарні фото тато надіслав.

Остапчик замислено поглянув на кольоровий екран. Кілька хвилин дитячий пальчик гортав різноманітні фото.

— А тепер давай у ліжечко. Бабуся он тобі казочку прочитає... – останнє речення Катя промовила з притиском, вичавлюючи усмішку.

Доволі огрядна жінка з викличним бузковим волоссям у крикливо-жовтому светрі та штанах дивного кольору скривила рот у гидливій гримасі, проте як тільки Остапчик обернувся, просвітліла.

— Звісно. Звісно. Ходімо.

Катя встала і пішла до нічного вікна, щоб не чути того, що Валентина Степанівна точно промимрила їй услід. Вона знову ввімкнула телефон.

Привіт! Як ся маєш? їй негайно потрібна була розрядка.

Непогано. Сьогодні знову цілий день за роботою. Як там у тебе справи?

*Вона знову мені влаштувала сцену. Не досить я їй їсти приготувала, так «мама» ще й заявляє, що борщ у мене якийсь пересолений і краще було більше картоплі кинути, а ще ліпше менше буряку, і що я взагалі ще готувати не навчилась, і як ти взагалі зі

мною живеш?! Отримала по повній програмі.*

Та що ж це таке врешті-решт?! Я їй писав ще вчора і позавчора. Я їй зателефоную. Ти тільки не бери те близько до серця. Ти ж знаєш, що у неї специфічне життя було....

І тому вона вирішила специфічне життя усім навколо створити, так?

Катрусю, прошу тебе.

Це я тебе прошу! Я не можу вже так!

Я ж кажу – поговорю з нею. Як там Остапчик?

Все добре. Йому твої фото сподобались. Зараз твоя його спати вкладає.

Ок. А як там огляди? У тебе ж завтра наступний.

Так, я пам'ятаю, з цим все нормально. Я думаю он що... Може мені з нею поговорити? Про життя, про вагітність. Може, якщо я у неї поради наприклад спитаю, то вона мене краще сприймати почне?

Гарна ідея, спробуй)

І ще. Я читала, що Італія з Китаєм закрила кордони й оголосила надзвичайний стан. Чому ти мені про це не казав нічого? І що у них вже багато випадків того вірусу. Коронавірус, здається.

Я не хотів, щоб ти хвилювалась. Так, де-не-де карантин і кордони закриті. Але це лише з Китаєм, загально в Італії випадків майже немає, кажу тобі. У мене все добре і на роботі усі здорові. Не панікуй.

Андрію, не дай Боже ти від мене ще щось приховуєш.

Нічого я не приховую, все дійсно добре. Головне, не хвилюйся.

Ну дивись мені.

Та добре) На добраніч. Цьомчик-гномчик)

Цьомчик-гномчик)

Телефон зайняв своє місце на підвіконні... Раптом Катя ледве стрималася, щоб не скрикнути від різкого болю у животі. Вдих-видих. Вдих-видих. Вдих-видих. Все добре. Головне, щоб Валентина Степанівна нарешті дала їй спокій.

МОЖЕ ПОВЕРНУТИСЬ?

02.03.2020

Електричне світло кімнати випалювало всі почуття. Катя мимоволі почала труситися, розправляючи плетену сукенку. Валентина Степанівна, у «молодіжній» кофточці-топ та джинсах, немов проміжний результат «Від пацанки до панянки», навпаки, гостро-колючо оглядала невістку. Її жахливі темні кучері, світлі очі... Яка вона вся... Гидотно-мила. Жінку аж розпирало терпко-гаряче відчуття вогняної кулі десь у горлі. — Ну і що ти вже два дні мені вимямлити не можеш?

— Мамо, я-

— Яка я тобі мама?! Валентина Степанівна. В. А. Л. Е. Н. Т. И. Н. А. С. Т. Е. П. А. Н. І. В. Н. А. – вона карбувала кожну літеру, –Що, так важко?

— Валентино Степанівно, я хотіла у вас спитати поради... Просто Андрій...

— Ну ну?

— Мені здається, що він щось недоказує і мене це мучить. Він все замовчує про Італію, про карантин, про коронавірус... Я починаю хвилюватися за нього. – Вперше за всю репліку Катя підвела очі на співрозмовницю і була здивована. Різка і настирлива Валентина Степанівна раптом чомусь перетворилася на стару жінку, що похнюпившись і немов набравши кілька років дивилася кудись униз.

— Мене теж це лякає. – Раптом мовила вона, – Він нічого мені не каже, майже не пише, а недавно і фото перестав надсилати.

— От от. Щось тут нечисто. Але я не знаю, як і вирішити це. Він не хоче нічого писати.

— Слухай, невістчко... А спитай ти його про повернення. Петрівна, сусідка, недавно розказувала, що до неї он Прохір її недавно повернувся з Польщі. Може й Андрійку так? Тільки ти йому напиши, бо мене він не послухає. Геть від рук відбився. – До мови

Валентини Степанівни додалася іскорка.

— Добре, я спробую. Дякую вам за розмову. А можна я ще потім зайду спитаю ще про кілька речей? Щодо вагітності. – Несподівано для себе випалила Катя.

— Ну заходь... – Відповідь прозвучала трохи невпевнено. Вона встала, – Буду чекати.

Катя кивнула і витягнула телефон, внутрішньо посміхаючись. Може запросити Валентину Степанівну не було аж такою поганою ідеєю.

Привіт! Що там у тебе? Дівчина написала перший рядок.

Все супер) Скоро буду йти за подарунками Остапчику. А що там у тебе з мамою? Ліпше?

Здається, починаємо знаходити спільну мову... Рада за тебе. Тільки мене хвилює та твоя Італія. Там вже більш ніж дві тисячі хворих. Ти впевнений, що все добре?

Катрусенько, дорогенька, то все перебільшують. Так, тут карантин, так є хворі, але це все локалізовано і безпечно. Нема жодного ризику.

Андрію, ти від мене щось приховуєш. Я знаю, що ти саме на півночі, а там найбільше поширення. Крім того, я ще читала, що є ризик, що Італія повторить досвід Вухань. Повний карантин. Я дуже хвилююсь.

Катрусю, повір мені, будь ласка. Все під контролем, я здоровий, навколо мене усі здорові. У нас нічого не зачинено, кажу ж тобі, скоро купуватиму подаруночок.

Давай... Не треба подаруночку. Думаю Остапко і так буде радий тебе бачити)

Дорогенька, та не хвилюйся ти так, у магазині чисто й у нашому районі майже хворих нема. Ну що ти як маленька?

Андрію, прошу тебе, давай ти повернешся. Там же відрядження не так і надовго має бути. Подумай...

Та що ти таке кажеш? Тут так красиво! Я ще після відрядження, певно, лишусь на трохи. Тут прекрасні місця!

Ти мене не заспокоюєш.

Давай я подумаю про це і напишу тобі?

Давай я подумаю про це і напишу тобі?

Ну все тоді. До завтра. Цьомчик-гномчик)

Цьомчик-гномчик)

Катя витягнулася на дивані. Щось її таки кусало зсередини, щипало, не даючи розслабитися. Вона не розуміла цього передчуття, та й не хотіла. Все добре. Андрій же сказав – все під контролем.

ЖІНОЧИЙ ДЕНЬ

08.03.2020

Дівчина оглядала квіти у вазончику на елегантному столику. Як романтично! Андрій замовив по букету для неї й мегери із самої Італії!

Річ у тому, що з того часу, як Валентина Степанівна помітила дитячі вітаміни в Остапчика їй знову знесло дах. Ось така Катя мама, ось хімією дітей годує, і як вона так може, і що вона за мати, врешті-решт?! Ще й Андрій відповідав односкладово останніми днями. Але зараз...

Вона присіла на м'яку ковдру на дивані. Лікар попереджав про те, якими небезпечними бувають хвилювання у її стані. І про те, що є ризик патології.

— Розсілась тут! – почувся неприємно різкий голос з кухні. – Що, всі справи вже зробила?

— Так, Валентино Степанівно.

— А дитину хто спати вклататиме?

— Вже вклала.

— А посуд?

— Помила.

— А одержу?

— Попрасувала. – Катя задоволено почула тихе ричання.

— Ну дивись мені, я усе перевірю.

— Перевіряйте. – Вона з насолодою витягнулася на дивані й відкрила телефон. Їй уже набридло відповідати одноманітне «У тата все класно» Остапчику. Щось треба було робити й то негайно.

Привіт! Як ти там? Повідомлення він прочитав за кілька секунд.

Все гарно, дорогенька. У мене все класно. До речі, зі святом! Як там ти й мама з Остапчиком? Як дитинка?

Дякую) Лікар сказав, що дитинка розвивається нормально, але от я – ні. Мені вже у печінках сидить постійне незнання. Я читала, що в Італії вже більше ніж три тисячі мертвих, а ще більше інфікованих. Пишуть, що скоро карантин буде на усій території! Чого ти чекаєш?

Катрусенько, заспокойся. Я роблю все, що можу. Он з консульством розмовляю, але зараз під час епідемії виїхати непросто. Я напишу, коли будуть новини.

Якби ти знав, як мені важко. Ти мало пишеш, а ще й мама твоя постійно набридає. Все їй не так і не так. Я вже, і говорила, і навіть до подружки її нової ходила і все одно все як було, так і є.

Я їй також напишу.

Добре. У мене, до речі, Остапко сьогодні питав, що таке вірус. Мала шукати наукову статтю:)

Весело у вас) Я постараюсь якнайскоріше приїхати.

Не дочекаюсь. Хотіла ще спитати про те, як там на вулиці? Багато людей, у масках?

Людей небагато, але усі у масках. Потроху все зачинається, думаю скоро оголосять повний карантин, як ти й казала. Я маю надію, що скоро покину це місце.

Я можу якось тобі допомогти?

Ні, я сам. Просто бережи себе і дітей. Я вас усіх дуже люблю й обов'язково писатиму, що б там не сталося. Цьомчик-гномчик)

Цьомчик-гномчик)

Катя опустила телефон і заплющила очі. Дай Боже він скоро приїде...

ЧАС УСЕ ПОСТАВИТЬ НА СВОЇ МІСЦЯ

11.03.2020

— А тато скоро приїде? – Остапчик задумливо провів машинкою по чистій підлозі.

— Так, звісно. – Рівень впевненості у голосі Каті залишав бажати кращого. – Обов'язково.

— А як скоро?

— Як тільки зможе.

— Мамо, а чому люди у намордниках?

— У масках, Остапку. Зараз багато людей хворіють,

— Як я тоді? З чаєм? – Хлопчик з копицею темного волосся почав радісно-серйозно розбирати невеличку машинку.

— Так... Десь так. Маски допомагають людям не заразитися.

— Але ж це не справжні маски. – Вперто заявив Остапчик. – Справжні – то як у Бетмена.

— Не завжди синку. Лікарі, які рятують людей від хвороби теж супергерої й вони носять саме такі маски, як інші на вулиці.

— Люди на вулиці хочуть бути, як супергерої-лікарі?

— Приблизно. Але ти не переймайся-

— Але ж я не піду у садочок...

— Не підеш. Зате будеш удома зі мною і бабусею. Бабуся приготує смачнючий пиріг!

— Катя скося глянула на нову завивку волосся Валентини Степанівни.

— Так, так. – Погодилася бабуся, всім виглядом кричачи: «Розігналась тут! Звісно при-

готую пиріг, наздожену і ще раз приготую!» Остапко хитро усміхнувся.

— А можна мені мультики?

— Ну давай. – Катя ввімкнула у кухні телевізор і малого мов вітром здуло.

— І що це тільки що було? – Валентина Степанівна виклично вмостилася на найбільшому кріслі.

— Це означає, Валентино Степанівно, що мені здається нам пора зробити якісь правила. Не можна ото так жити, як ми стараємось.

— І що ти пропонуєш, невісточко?

— Я пропоную так: я готуватиму їсти у будні дні й митиму посуд, зранку і до першої дня буду займати Остапчика, а ви готуєте у вихідні, прасуєте й усю другу половину дня слідкуєте за Остапчиком. Прибираємо разом, але у магазин ходите ви самі, бо мені у моєму стані небезпечно. Є якісь зауваження?

— Так. Звісно є. Якщо я вже ходитиму у магазин, то будь добра дати мені можливість дивитись будь-які серіали по телевізору у мій вільний час. А не ота битва за пульт, як зараз.

— Згодна. Мир? – Катя простягла руку.

— Тимчасовий. – Валентина Степанівна встала і неквапом рушила у кухню.

Катя взяла телефон. Може написати йому? Андрій не відповідав уже дні з три.

З восьмого.

Привіт! Як там карантин? Як Італія?

Все добре, кохана, усі у масках) Я читав, що в Києві від сьогодні теж карантин.

Так. Вже. Остапчик сьогодні навіть казав, що тепер усі, як у намордниках.

Смішно) А як там ти? Як мама, як дитинка?

Поки що все добре. З мамою сьогодні уклали угоду про те, як будемо разом жити. Там час покаже, звісно. Але поясни мені, коли ти повернешся і чому не відповідаєш так довго?

Я думаю, Катю, що повертатися зараз – небезпечно для мами. Вже хто знає? Може я переносу той коронавірус (я читав, що він може проходити геть без симптомів)? Буде ліпше, якщо я трохи побуду тут. А про те, що не відповідав – тут весела історія) У нас з одним знайомим геть однаковісінькі телефони, уявляєш? І що б ти думала? На роботі ми їх переплутали й ось, як дурні ходили з чужими:) Тільки сьогодні помінялись)

Андрію, я хвилююсь. Ти можеш карантин пересидіти й тут у якійсь лікарні й коли підтвердять, що у тебе немає коронавірусу, зможеш приїхати до нас. А в Італії — це ж котел! Ти там маєш захмарні шанси захворіти!

Катю, все буде прекрасно, повір мені, нема чого хвилюватися. Тут все гарно облаштовано, а сидіти у лікарні а-ля повернення до СРСР у мене бажання нема.

У тебе точно все добре?

Звісно. Ліпше не буває) Але маю бігти. Давай, до завтра)

Цьомчик-гномчик? І чому він сам це не написав? Відповідь прийшла майже через хвилину.

Цьомчик-гномчик)

І що з ним у тій Італії? Сушити голову можна було довго, але із завтрашнім початком карантину і майбутнім жахом тижнів двох-трьох сам на сам з маленькою дитиною у чотирьох стінах... Треба сили, тож на роздуми часу нема.

КАРАНТИННІ ХРОНІКИ. ПОЧАТОК

13.03.2020

Катя спокійно всілася на ліжку з простирадлом у квіточки. Улюблений халат приємно грів тіло. З уведенням правил жити стало дійсно легше, принаймні спокійніше. Ніхто нікого не мучив і не діставав. І як довго це мало б продовжитися? Катя розблокувала телефон.

Привіт! Як там дім? Це було вперше, щоб Андрій писав сам.

Прибраний) Живу з мамою за правилами, хоча оте постійне «вийти нікуди» вже набридає. Хоча, звісно, з правилами набагато легше. Батьки Миколки вчора писали мені про те, щоб наш Остапко з ним зідзвонилися у скайпі. Я налаштувала йому все і спостерігала сьогодні. Ти б знав, як це смішно) От наче говорить дитина з кимось, а виглядає, як уявний друг:)

Класно у вас) У мене теж десь так, тільки веселощі інші. Затвердили недавно, що виходити можна лише з собаками, то мій сусід уже влаштував бізнес і більше сотні євро на день заробляє. Щасливий – страх)

Нічого собі. Ні, у нас до такого ще не дійшли. Щоправда, скасовували лекції різні, а я збиралася йти слухати про творчість Моне. Виходить коронавірус манав на Моне)

Ага)

До речі, Остапчик недавно просив фото, щоб ти показав людей «в намордниках»)

Так, але скажи йому, що я не зможу. Тут складні обставини, довго пояснювати...

А що сталося?

Кажу ж, довго пояснювати. Краще розкажи, як там дитинка?

Все добре, недавно була на обстеженні. Розвиток у нормі.

Ти може спробуй лімітувати походи туди. Там же лікарня, є хворі.

Я не думаю, що тут може бути проблема. Я ж ходжу у спеціалізований центр, а не у просту поліклініку. Крім того, а в Україні майже не зафіксовано випадків коронавірусу.

Ну так, так, геть забув. Добре, що все добре.

Ти якийсь дивний останнім часом. Точно все ок? Не відповідаєш довго, називаєш мене Катею, а не Катрусєю, забуваєш про наше прощання...

Тільки не хвилюйся, але ти ж бачиш, ця ситуація з коронавірусом навколо... Це мало видно у Києві, але у нас це схоже на апокаліпсис з якогось фільму. Усе зачинено, усюди хворіють люди й це діє на психіку.

Так. Так, я розумію. Ти тільки тримайся, я думаю усе скоро закінчиться. Здається, в Італії усе потроху йде на спад. Головне, що ти вже відвертий зі мною. Не знано, хто це помітив, але самообман – один з найкращих методів захисту людського організму.

Так) Цьомчик-гномчик)

Цьомчик-гномчик)

Катя поклала телефон, погладжуючи живіт під халатом. Щось шкреблося десь у середині, попри зовнішній спокій. Мертвий спокій.

ТРИЩИНА У СТЕЛІ

15.03.2020

— Як ви смієте ще огризатися?!

— Та як ти розмовляєш зі мною, ти мала швабро?! Вважаєш, маєш пузо, так все – увесь світ біля твоїх ніг?!

— А що я такого вимагаю?! Просто, щоб ви виконували ваші домовленості! Ні більше ні менше.

— І що я не можу і на хвилинку вийти з дому тепер?!

— Не тоді, коли ваша черга бути з Остапчиком!

— А сама ти, як там багато прибрала хати? Мені здається ми домовлялися разом її прибирати?! І що?! Ви тут прибирайте значить, латайте, а я піду собі вилежуватися?!

— Майте совість, у мене болів живіт!

— А у мене ноги! Егоїстична нездара! – Потік лайки, що готовий був вилетіти з вуст Валентини Степанівни, мов великий згусток непотребу, раптом застряг. Чулися звуки, що віддалено нагадували форму слів, проте зараз уже радше стали схожими на хлюпіт босих ніг по мілині річки. Остапчик.

Катя кинулася до старомодних дверей і одним ривком опинилася у стандартно-плановій вітальні. Остапчик заливався ревом.

— Що сталося?

— Там на стелі! – Долинали через мокру завісу. – Там! – Катя мимоволі підняла очі. З першого погляду здавалося, немов невеликий павук сидів на павутині там, але ні. При пильнішому огляді все стало на свої місця. Це була тріщина, акуратна, наче робота невідомого великого художника.

— Все добре синку, все добре. Це лише тріщинка. Невеличка тріщинка. – Вона легко обняла хлопчика і той геть заховався у її руках.

— А що з нею робити? – Він непевно-боязко поглядав на стелю із безпеки її рук.

— Майстра викличемо.

— У наморднику? – З надією у голосі спитав Остапко.

— Скільки разів тобі повторювати? Це маска. Він буде у масці.

— Добре. Прекрасно. – На порозі виринула постать Валентини Степанівни. – Тільки цього не вистачало.

— Валентино Степанівно, будьте ласкаві подивитися за Остапком. Я зараз наберу службу.

З погано прихованою радістю, Катя сховалася у коридорі. За кілька хвилин приймний жіночий голос з гарно удаваною турботою повідомив, що майстри у таких справах під час карантину приїхати не зможуть. Або чекайте кінця цього всього, або розв'я-зуйте проблему самі. Спересердя дівчина не знайшла нічого кращого, як написати...

Привіт! Уявляєш, у нас тріщина.

Яка ще?

У стелі.

У кого?

У нас.

У кого саме з нас?

Ой, не смішно. Дійсно тріщина. А майстри не зможуть приїхати до кінця карантину, а це тижні два щонайменше.

Ну спробуй замалювати)

Як? Я з цим животом туди не полізу, а Валентина Степанівна, нехай їй усіх благ, наші правила викинула у далекий сміттєпровід. Остапчик взагалі думає, що то – павук.

Ну не хвилюйся. Я напишу мамі й вона обов'язково замалює.

Краще б ти сам нарешті приїхав! Ти б знав стільки у сусідів різних родичів поверну-лось, і з Італії, і з Португалії, і з Польщі.

Я обов'язково приїду, як тільки все вирішиться.

Ти тільки цими обіцянками мене і годуєш з початку карантину!

Катю, це не обіцянки, це – реальність. Як тільки зможу – буду в Україні.

Але ти ж можеш це просто зараз!

Не все так просто, довго пояснювати. Але у будь-якому випадку, ти ж знаєш – де б не був, я завжди відповім. Здається Андрій писав ще повідомлення. Продовження. Але Каті відверто це вже набридло. Вона кинула телефон на тумбочку.

Сама. Все сама. А може дійсно тріщина геть не у тій стелі?

ПСИХЛІКАРНЯ У ЧОТИРЬОХ СТИНАХ

18.03.2020

Валізки громадилися акуратно у куточку вузького коридору зі стінами у кремових шпалерах. Десь між вішалками з темного дерева, кошиком для парасоль і великою

тумбою. Валентина Степанівна із грацією ситого удава приміряла свою «молодіжну» вітрівку...

— Та що ж це, врешті-решт, таке? – Катя за руку з Остапчиком вигулькнула з кухні й сперлася на стіну.

— Я йду.

— Ви маєте бути тут. – Відрізала дівчина.

— Хто сказав? Де хочу, там і живу. Хочу – у тебе, невісточко, а хочу – у Петрівни. Ось так. – Вона затягнула шарф із виглядом досвідченого самогубці-вішалника.

— Та як ви так можете? Я ж – Катя захлиналася словами.

— Мене у цьому домі не цінують. Мали хоча б якусь б повагу до віку. – пирхнула Валентина Степанівна з виглядом і тоном п'ятнадцятилітки, яку накрив юнацький максималізм та з малозрозумілих причин вирішив викинути на вулицю.

Двері грюкнули й Остапчик звалився на підлогу у плачі.

— Тихо, тихо... – Катя старалася спинити його агонію, ловлячи почергово маленькі рученята і ноженята, але безпомильно відчувала, як нерви натягнулися на скрипці голови так туго, що вже почали її різати й не збирались спинятися поки від неї не залишаться самі шматочки.

«Ні! Ні! НІ! НІ!» – Очі з жахом впилися у реальність. Не зараз, не можна! Плач ставав надривним, натягуючи струни все більше, перед очима скакали образи, маловпізнані, маловідомі... «Ні! Ні!» Вона впала в агонії поряд з дитиною.

Темрява потроху, старанно наколюючи по шматочку на сріблясту виделку, пожирала її. «НІ! НІ! НІ!»

Коли Катя розплющила очі, першим, що вона побачила було мутне обличчя Остапчика. Мутне, бо бачила його вона крізь склянку води. Загадкою залишалось, як він його дістав і набрав, але насправді це не було важливим.

— Дякую, Остапку. – Обличчя хлопчика просвітліло.

— Я злякався. – Все у ньому видавало правдивість цих слів.

— Знаю. Обіцяю більше так не робити. – Катя поволі встала і завела сина до спальні. Телефон задзижчав.

Привіт! Як ти там?

Жахливо. Механічно набрали пальці.

А що сталося?

Валентина Степанівна збрала речі й пішла. Залишила мене саму. Здається я навіть зомліла.

Катю, я їй напишу, обов'язково. Тільки сходи завтра на консультацію, на огляд. Треба перевірити чи усе добре.

Я сходжу, тільки користі з того, що ти напишеш не буде. Валентина Степанівна не слухає нікого, крім Валентини Степанівни.

Я спробую все ж. А як там тріщина?

Не сип мені сіль на рану.

Добре. А що Остапчик?

Просився вкотре гуляти сьогодні. Бачив, як інші граються на площадці... І як йому пояснити, що ті мами, що дітей там вигулюють – геть не ті, що дуже турбуються їхнім здоров'ям?

Вона поволі почала заспокоюватися.

Я думаю він сам це зрозуміє, розумний хлопець, все ж.

І як давно ти вже поїхав і його не бачив?

Не край душу. Давай може потім ще спшишемось. Цьомчик-гномчик)

Цьомчик-гномчик) Дівчина ясно відчувала недосказаність, але причина швидко тікала з-під її пальців.

— Мамо! – почулося з ванної. Пора. Катя поклатала телефон і рушила на голос.

КАРАНТИННІ ХРОНІКИ. КІНЕЦЬ

20.03.2020

— Мамо! Мамо! Усе добре? – Остапчик уважно розглядав майже нерухому постать на дивані. Дні виявилися більш виснажливими ніж вона думала. Виявляється, допомога Валентини Степанівни не була такою мізерною.

— Так. Так, іди спатоньки. Я теж скоро піду... – Хлопчик обернувся і пішов, сторожко

Останнім часом, через навантаження болі у животі посилювалися, а з ними й страх, що виходячи до магазину, наприклад, вона зможе-таки підчепити той вірус. Останнього візиту, позаяк, лікар особливо наголошував: стрес – найгірше, що може бути у її положенні. А вона не могла так. Ще й Остапчик без садочка настільки викабелювався останніми днями, що Катя вже серйозно почала поглядати на дитячий майданчик. Здоровий глузд поки перемагав. Вона взяла телефон.

Привіт! Як ти там?

Потроху. Сьогодні скористався бізнесом сусіда і гуляв із собакою) Ти не уявляєш наскільки тут пусто. Наче усі вимерли й лишився тільки я і пес.

Не уявляю. У нас багато хто плювати хотів на карантин. Бачать, що у Білорусі нічого не вводять, що навколо майже хворих нема і гуляють, навіть без масок.

Ти на вулицю ходиш?

Так. Я ж тобі казала, що Валентина Степанівна тебе не слухатиме. Все роблю сама.

Що за дурня?! Тобі ж не можна! Як же вагітність?

Знаю. Але, що маю робити? Не жити ж мені без їжі на горі зі сміття, брудної одежі й посуду?

Ні звісно...

От коли б ти приїхав, то вже було б легше. А то твої поради, слова – вони ніякого фізичного ефекту не дають! Мені все одно треба родити стільки ж роботи.

Катю, ми вже не раз про це говорили. Я поки не можу приїхати. Як тільки зможу – ти дізнаєшся першою.

Андрію, мені це все набридло. Я не можу все вивозити сама! Мені збіса важко! Катя відчула легкий поштовх усередині й стримала гарячі сльози.

Кохана, прошу тебе...

Заспокоїтись? Та спокійніше мене не буває! Складки на лобі почали збиратись у непоганий гірський масив.

Я знаю, що важко, але карантин от-от закінчиться. Все буде добре. Я напишу мамі ще раз.

Пішов ти знаєш куди?! Катя кинула телефон. Кінець у чорному тунелі аж ніяк не бажав блимати світлом. Просто темінь карантину, самотності й безпорадності.

СЕРЦЯ БЕЗ МАСОК

22.03.2020

Прекрасна бузкова завивка Валентини Степанівни колихалася під легким бризом з вікна. Вона зручно вместилася у широкому кріслі з темною обшивкою і спостерігала за черговою Хасінтою, за якою у пориві пристрасті гнався черговий Родрігес із чергового (із нескінченної заплутаної вервечки) серіалу.

Кімнату наповнював широкий диван із тією ж темною обшивкою, пропахлий різними котячими запахами. Перський килим вкривав підлогу, а на стіни опиралися високі шафи з книжками, яких ніколи ніхто не розгортав, і посудом «на чорний день». Двері до кімнати раптом відчинились. У отвір залетіла маленька жіночка, подібна радше до гібрида сушеного яблука і мавпеняти ніж людини. Одягнуте це неймовірне створіння із запахом валер'янки було у довгу червону сукенку із сірою накидкою.

— Валю, ти не уявляєш! – Пропищало воно.

— Що сталося? – Та з неохотою відвернулася від екрана.

— Оля, дружина мого Прохора, дитину втратила!

— Та що ти кажеш?

— Те й кажу. Сиділа вдома з якоюсь там подругою, але вертлява та Оля – хай їй! Бігала дистанції щодня, у магазини ходила, прибирала усе – і ось добігала! Сьогодні забрали. Казала ж я йому – Валентина Степанівна вже не слухала. Перед очима стояла одна картина – Катя, уся у крові лежить посеред їхньої ванни пригортаючи до себе мертвий червоний згусток. А над нею плаче Остапко.

Жінка здригнулася, замотала головою, але видиво не зникало. Мурахи влаштовували марафони її спиною, а клубок у горлі розростався до розмірів снігової лавини. Ні! Ні! Ні! А це все вона винна! Її гордощі! Он невістка розривається за хатніми справами, а ще й вона їй життя не дає!

— Петрівно, мені треба негайно бігти!

— Куди? – Та оторопіло всілась на диван.

— Додому!

Не чуючи сходів під ногами, Валентина Степанівна мчала нагору. «Лиш би не спізнитися, лиш би не спізнитися...» – Торохтіло у голові. Вона відчинила двері своїм ключем і ввірвалася досередини.

— Катю, дорогенька!

Катя стрепенулася, впустивши ганчірку у відро поруч. Невже...

Валентина Степанівна кинулася до неї й обняла. «Я сама все зроблю... І тріщину у стелі замалюю...» – Прошепотіла вона. – «Головне не напружуйся. І... Можеш називати мене мамою.» – Останнє речення далось їй важко. Раптом, жінка відчула Катині руки на своїй спині. Її живота торкнувся опуклий животик. «Дякую, мамо.»

До ніг обох щось торкнулося. То був Остапчик.

— Нарешті! Бабуся повернулася! – Жінки переглянулись і усміхнулись одна одній.

Катя обережно зачепила телефон і набрала одне речення.

Все добре, Андрію. Ми тебе чекаємо.

ЕПІЛОГ

08.03.2020

Голубу, небесного кольору палату освітлювали лише невеликі електричні лампочки. Вікон не було – ізолятор. Біля стіни, на відстані металевої тумбочки один від одного стояли два ліжка зі сліпучо білими простирадлами та подушками. Єдиним звуком було дзижчання апаратів ШВЛ із сусідніх палат.

Один чоловік, з очима кольору стін кімнати, розкуйовдженим довгуватим волоссям сліпучо-золотого кольору дивився на те, як швидко пальці його сусіда відшукували літери на клавіатурі телефону. Сусід був зеленооким брюнетом, з волоссям, котре раніше могло претендувати на титул акуратно підстриженого. Підборіддя обох вкривала кількатижнева щетина.

Ні, я сам. Просто бережи себе і дітей. Я вас усіх дуже люблю й обов'язково писатиму, що б там не сталося. Цьомчик-гномчик) Він набрав останній рядок і безсило впустив телефон поряд із собою.

— Максе... – Прошепотів він.

— Що сталося? – Блондин округлив очі. Такого тону він у сусіда ще не чув.

— Максе, у мене немає багато часу, тому слухай уважно. Я знаю, що мені лишилося від сили дні два, і, не заперечуй, ти знаєш це не гірше за мене. Напевно вже цього вечора мене заберуть в іншу кімнату і ми не побачимося.

— Андрію –

— Мовчи! – З несподіваною силою вигукнув чоловік. – Мовчи. Ми обоє знаємо, що тобі тут теж залишатися не довго. Тобі вже стає краще. Тому, слухай. Ти пам'ятаєш, що я

тобі розповідав про мою сім'ю, дружину, сина, маму. – Сльоза зачепилася за краєчок маски, стікаючи щокою. – Моя дружина зараз вагітна і знати їй, ні про мій стан, ні про мою смерть не можна. Я прошу тебе про одну річ. Будь ласка, забери зараз мій телефон, пароль ти знаєш. Забери й пиши їй, відповідай на її питання. Пиши мамі, підтримай їх. – Він захлинувся кашлем.

— Андрію?

— Що?

— Але як довго це має продовжуватися?

— Доки не народить. Прошу... – Сили вже полишали його.

— Добре. Не хвилюйся, я все зроблю.

— Ти не уявляєш, наскільки я тобі вдячний, друже. – Брюнет знову зайшовся кашлем. Максим відчував, як сам ледве стримується, щоб не плакати. Він простягнув руку і відчув легкий потиск. Здається сюди Андрій вклав усю силу, що залишалася. Максим узяв телефон і перекинув собі під простирадло. Насунув щільніше маску. Немов легкий шелест до нього долинули слова. Може і почулося...

— І скажи їй потім, що я люблю її, їх усіх. Любив...